

ὅς ἀντικατοπτρισμὸν ἀπατηλὸν, τὸν ὁποῖον ἡ ψυχὴ τῶν φαντασιᾶν βλέπει μὲ προκατειλημμένους ὀφθαλμούς. Ὁ καλῆτερος λοιπὸν σύζυγος φαίνεται ὅτις εὐκολύνει περισσότερον τὴν πολυταύτην καὶ ἐπιδεικτικὴν εὐμερλίαν, πλήρη θελήσει εἰς τὴν φαντασίαν διὰ τὸν ἕως τότε λιτὸν εἰς ἡμερικὸν τῆς οἰκογενείας βίον. Ποῖα δὲ τὰ κληρονομία τῶν παραδόξων τούτων ἰδεῶν, ἅς τὸ ἔπισημωμεν.

Ἐπανδρέου, εἶπεν ἡ κυρία Πιπίνα. Δὲν ἤθελε λοιπὸν καὶ ἐγὼ νὰ φανῶ ὀλιγώτερον μεταδοτικός. Καὶ ἐμὲ ὡσαύτως, εἶπα.

Καὶ οἶα, κύριε ;

Ναι, κατὰ δυστυχίαν, κυρία μου.

κατὰ δυστυχίαν δὲν παρετηρήθη ἡ κοῦστὴ τοῦ ἄλλο. Ἐκείνο τὸ καὶ ἐμὲ ὡσαύτως ἐφθασε ἀπὸ τὴν νὰ διατρέξω εἰς ἕν δευτέρον λεπτόν πολυπλοκῶν δρόμον πλησίον τῆς παιδείας ταύτης, ὡς τότε ἐπάνω μου γλυκὴ καὶ φιλικὴν σχεδὸν τὴν αἰφνιδίαν αὐτὴν συμπάθειαν ἐχρεώστησαν εἰς τὴν θέσιν τοῦ μελλονύμφου. Πόσον ἤρμοσται εἰς ἐμὲ τότε ὅτι ὑπήγαινα νὰ νυμφευθῶ !

Ἐπιβόλως, ἀξίωσιν δὲν εἶχα νὰ ἐκτοπίσω τὸν ἄλλον μου, καὶ νὰ καταλάβω θέσιν τὴν ὁποῖαν ἡ κυρία Σωφρονίας δὲν μ' ἐπέτρεπεν οὐτε καταλάβω. Μολαταῦτα, εἶχα ἀπορασίσει νὰ ἔχω, χωρὶς νὰ συλλογισθῶ ποῦ ἡδυνάμην νὰ πιστεύω κάποτε εἰς τὸ πεπρωμένον λέγω μόνον φθάνομεν ὅπου εἶναι γεγραμμένον ὅτι ἡ φθασωμεν, ὅτι καὶ ἂν πάθωμεν λαμβάνω αὐτὴν μᾶλλον ἢ ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν. Ἐθεν νὰ στενοχωρωμεθα, πρὸς τί νὰ συλλογισθῶμεν ; τί νὰ προβλέπωμεν ; Τὸ φέρον ἅς μᾶς ποῦ θὰ φθάσωμεν.

Ἐπιβόλως ; . . . μὲ ἠρώτησε δειλῶς καὶ περιέρχεται.

Ἐπιβόλως φθάσω διὰ τοῦτο καὶ μόνον ὑπάγω.

Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως, εἶπε τότε καὶ αὐτὴ.

Ἀλλὰ σεῖς τοῦλάχιστον, κυρία μου, ἐσυμβουλίαν καίσιν τῆς καρδίας σας . . . τὸν γνωρίζω τὸν κύριον σύζυγόν σας ἔνῳ ἐγὼ . . .

Ἐπιβόλως σεῖς, κύριε ;

Ἐπιβόλως γνωρίζω καὶ τὴν μνηστήν μου.

Καὶ ἐγὼ ὡσαύτως.

Ἐπιβόλως ! κυρία μου, καὶ σεῖς . . .

Ἐπιβόλως ἔσταθη ἔρχαμεν φθάσει εἰς τὴν κορυφὴν τῆς ἡλικίας νὰ τελειώσω τὴν φράσιν μου, ὅτι ἐβλάβην εἰς τὴν θυρίδα τὸ παχὺ τοῦ πρόσωπου κατέλαθε τὴν θέσιν τοῦ πλησίον τῆς θυγατρὸς ἀτυχία !

προεῖπα ἐγένετο. Ἡ ὁμίχλη διεσκεδάζετο καὶ ὀλίγον ἀπὸ τὰς λαμπράς τοῦ ἡλίου ἀκτινῶν μᾶς ἡ δὴ ὄρω ὡρῶν θὰ εἶχαμεν ζέστην ἔτι. Ἡ νεῖς ἐξετύλιξε τὴν κεφαλὴν της, καὶ ὁ μικρὸν κάτοπτρον, ἄρχισε νὰ διυλίξῃ μὲ τὸ πρῶτον τῆς τοὺς πίπτοντας ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ καὶ ξανθοὺς πλοκάμους. Κόπος, ἀταξία ἀπρόσπαστος, κόμη ἀμελῶς διεσπαρμένη, ἐν-

ὁ δὴ μαῖα κατατετριμμένα, δὴ ἀρμόζουσαν εἰς ταύτην τὴν ἡλικίαν. Καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο τῆς νεότητος καὶ τῆς καλλονῆς ἐμελλεν, αὐριον ἢ μεθαύριον, νὰ γείνη κατὰ τὰκτῆμα μαθητοῦ τινος ἐργαστηρίου, καὶ οὕτω νὰ μεταμορφωθῇ ὁ ἄγγελος εἰς κοινὴν πωλήτριαν. Ὡς λύπη ! ὦ αἴτιχος ! ὦ καταδικη !

Καὶ εἰς τὸ κακὸν καὶ εἰς τὸ καλὸν, δὲν ἀρκεῖ ἡ θέλησις, χρειάζεται δύναμις καὶ ἐδῶ ἡ περίστασις ἦτον ἀκανθώδης. Ἐκαμὰ οὐσιώδη ἀνακάλυψιν ἤξευρα ὅτι ἡ ὑπανδρεία τῆς κυρίας Πιπίνας δὲν ἐγένετο κατ' ἐκλογὴν καὶ συγκατάθεσιν της, ὅτι δὲν ἦτον οὐτε ἔρωσ οὐτε κλίσις εἰς τὸ μέσον, ὅτι, ἐν ἐνὶ λόγῳ, ὁ ἐχθρὸς τὸν ὁποῖον ἔλεγα νὰ νικήσω δὲν ἦτον, αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν, λίαν ἀξιοφόβος τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἦτον βεβαίως ἄξιον λόγου, διότι τὸ φρούριον θὰ ἦτον ἀπόρητον, ἂν ὁ μελλονύμφος ἦτον ἐπίσης εἰς τὴν νύμφην ὡς καὶ εἰς τὸν πενθερὸν ἀρεστός. Καὶ μολαταῦτα, τὸ ἔργον μου ἦτον ὄχι ὀλίγον δυσχερές ἔπρεπε νὰ λυθῶ συγχρόνως ἀπὸ τὰς δεσμὰς μὲ τὰ ὅποια ἡ καλοκάγαθία τῆς φιλιότητος θέσας μου μὲ εἶχε δεσεί, καὶ συγχρόνως νὰ ἐλκύσω μέχρι δεσμῶν τὴν καρδίαν θυγατρὸς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν τοῦ πατρὸς της, χωρὶς ἄλλο μέσον παρὰ τὴν εὐγλωττίαν μόνην τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ τοῦτο ἐντὸς εἰκοσιεσσάρων ὡρῶν. Ἀς προχωρήσω, εἶπα ὡςτόσον, καὶ ὁ Θεὸς βοηθός. Ἡ δυνάμην δὲ κάλλιστα νὰ ἐπικλεσθῶ τὴν θεῖαν βοήθειαν, διότι, ἂν ὄχι ἄλλο, ἀπάτη καὶ διαφθορὰ δὲν ἔμβαιεν εἰς τὸν σκοπὸν μου.

Ἡ νεῖς, ἀφοῦ ἔθεσεν εἰς τάξιν καὶ ἀρμονίαν τὴν κομμιζουσαν κόμην της, ἐρευνώσα τὸν σάκκον της ἐξήγαγε κύλινδρον χαρτίων, τὰ ὅποια ἀπὸ τὴν ὄλιγον εἰδικὴν μορφήν των ἐγνώρισα ὅτι ἦταν ἐπιφυλλίδες ἐφημερίδων. Νὰ οἶα εἶπῶ τίνος ἐφημερίδος, εἶναι ἀδύνατον, διότι μόνον τὸ κάτω πάτωμα εἶχε μείνει, τὸ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς φιλολογίας διωρισμένον, καὶ προστιδὸν ἐπίσης καὶ εἰς μεγάλα καὶ μικροῦς νόας, καὶ εἰς μεγάλα καὶ μικρὰ βιβλίοντα.

Φαίνεται ἐκ τούτων ὅτι ἀναγινώσκονται μυθιστορία εἰς τὰ σχολεῖα καὶ μοναστήρια, κρυφίως ἴσως, ἀλλ' ὡς τόσον ἀναγινώσκονται, ἐνῳ ἔπρεπε μὲ πᾶσαν αὐστηρότητα νὰ ἐμποδίζονται.

Δὲ ἐμὲ, καλὸν ἦτον ὅτι τὸ ἔμαθα ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ ὕψωσε κατὰ εἴκοσι τοῖς ἑκατὸν τὰς μετοχὰς μου κέρδος ἀξίολογον ! Ἀνάγκη ἦτον ἐν τούτοις ν' ἀρχίσω τὸ ἔργον μου. Καιρὸν εἶχα νὰ μελετήσω ἐν ἀνάσει τὸ σχέδιόν μου, διότι ἡ φίλη ἐβουθίσθη εἰς τὴν ἀνάγκωσιν μὲ τὸσαύτην προσοχῇ καὶ λαίμαργίαν, ὥστε, ἐκτὸς τῶν ὑπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς της τριῶν πυκνοτάτων στηλῶν, ἔλεγε ὅτι κόσμος ἄλλος δι' αὐτὴν δὲν ὑπῆρχε.

Κατ' ἀρχὰς συνέλαβη τὴν ἰδέαν ν' ἀρχίσω τὴν πολιορκίαν, ἐμβαίνων εἰς οὐμίαν μὲ τὸν πατέρα, σύνηθες εἰς παρομοίας περιστάσεις στρατήγημα. Ἡ ἀνοικτὴ δὲ καὶ ἄβολος φυσιογνωμονία τοῦ ὑπέσχετο πληρεστάτην ἐκ μέρους τοῦ ὑποδοχῆν. Ἀλλὰ παρητήθη εὐθὺς τοῦ μέσου τούτου τῆς ἐρόδου, διότι τὸ ἐθέλωρητα ὄλιγον μάταιον ὁ καλὸς ἄνθρωπος εἶχε ῥῶσει τὸν λόγον του, καὶ, ὅσπην ἂν τοῦ ἐνέπνεα συμπάθειαν μὲ τὰς θωπείας